

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

MARY BALOGH

Alegerea perfectă

Traducere din limba engleză
IULIA BODNARI

 DREAM
BOOKS

LBRIS

We know
books

Someone Perfect
Mary Balogh
Copyright © 2022 Mary Balogh

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 037482 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Alegerea perfectă
Mary Balogh

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiți
Redactor: Adriana Marcu
Corectori: Păunița Ana, Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Alegerea perfectă / Mary Balogh;
trad. din lb. engleză: Iulia Bodnari. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-319-712-8
I. Bodnari, Iulia (trad.)
821.111

1

Anglia nu este faimoasă pentru un număr mare de zile perfecte de vară. Iar anul acesta nu avusese nici măcar un număr redus de asemenea zile. Așa că părea un adevărat miracol că dimineața promisese, încă din zori, o altă zi încântătoare. A doua la rând.

Pe la mijlocul după-amiezii, cerul era de un albastru indigo profund, fără nici un nor. Aerul era fierbinte, însă fără să fie înăbușitor – o adiere foarte ușoară avea grijă de asta. Aceeași adiere făcea frunzele să freacă în copaci și apa să unduiască în pârâu. Iarba de pe ambele maluri ale pârâului era verde și bogată după atâta ploaie, smălțuită din belșug cu margarete, piciorul-cocoșului și trifoi. Din frunzișul des al arborilor se auzeau triluri de păsări, deși păsările erau cam greu de zărit. Insecte nevăzute țârâiau și bâzâiau în iarbă.

Atât de multă viață! Atâta frumusețe!

Lady Estelle Lamarr, care se plimba pe malul râului, se opri ca să-și umple toate simțurile cu perfecțiunea momentului și cu natura sălbatică în sensul ei cel mai extravagant și plăcut. Chiar și vechiul pod de piatră cu o singură arcadă din depărtare părea să fie o parte integrantă a scenei și nu o intervenție inoportună a omului, ca un cuib de pasăre sau ca un dig făcut de castori. Cu siguranță că nu exista nimic care să depășească frumusețea peisajului englezesc într-o zi de vară. Cât de privilegiată era că trăia acolo!

Cu o zi în urmă, își cam făcuse sânge rău pentru că fusese ținută în casă într-o zi la fel de frumoasă din cauza plecării iminente a unchiului, mătușii și verișoarei ei, care își petrecuseră ultimele trei săptămâni la Elm Court. Deși mătușa Jane anunțase cu surle și trâmbițe că vor pleca devreme, cel târziu la ora opt, se făcuse trei după-amiază până să vadă

LIBRIS | We know
books

trăsura lor dispărând din vedere pe alee, așa că șansa de a se bucura de vremea frumoasă se cam sfârșise.

Mai întâi, unchiul Charles se lungise cu micul-dejun de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție, adâncit într-o conversație cu Bertrand, fratele geamăn al lui Estelle. Apoi Ellen, verișoara lor, hotărâse că era neapărat necesar să-i trimită un bilet rapid logodnicului ei în care să îi explice că întoarcerea acasă avea să fie întârziată, deoarece mama ei hotărâse că trebuiau să viziteze niște prieteni care locuiau în apropiere de drumul lor de întoarcere și cu siguranță aceștia aveau să-i invite să stea câteva zile la ei. În cele din urmă, conversația se sfârșise și Ellen terminase scrisoarea, iar mătușa Jane sperase că vor putea pleca pe la mijlocul dimineții. Însă speranța aceasta fusese spulberată de sosirea vicarului, care se arătase nespus de încântat că ajunsese la timp cât să le ofere o binecuvântare.

Reverendul John Mott, un bărbat deosebit de evlavios, era o cunoștință veche de-a mătușii Jane și unul dintre favoriții acesteia. La îndemnul ei, binecuvântarea se transformase într-o rugăciune lungă, urmată de o lectură din Scripturi în camera de zi și de o discuție nesfârșită, inițiată de mătușa Jane, despre deteriorarea fibrei morale a națiunii, în special în cazul tineretului nepăsător. Și de vreme ce prânzul se apropia cu repeziciune, Estelle îl invitase pe vicar să li se alăture la o masă ușoară, bănuind – în mod corect – că bucătăreasa pregătea în mare grabă ceva pentru șase persoane în loc de două, cum fusese vorba.

După ce vesela fusese luată de pe masă și se turnase al doilea rând de cești de cafea, conversația deviasse spre nesiguranța viitorului monarhiei, având în vedere că regele George al IV-lea era mereu bolnav, iar singura sa posibilă moștenitoare era o tânără fată, Victoria, fiica ducelui de Kent. Ceilalți duci din familia regală fuseseră într-adevăr foarte prolifici, dar din nefericire odraslele lor nu erau și legitime. După părerea mătușii Jane, situația era de-a dreptul scandaloaasă.

Trăsura fusese trasă la scară la ora trei, încărcată cu toți pasagerii la trei și un sfert și pornită la drum la trei și jumătate, într-un cor de ultime mulțumiri și urări de bine și aduceri aminte ale lucrurilor pe care *trebuiau* și ale altora pe care *nu trebuiau* cu nici un chip să le facă, strigate pe fereastră. De către mătușa Jane, bineînțeleș.

– Și cu asta, am pus cruce unei zile perfecte de vară, spusese Estelle, întorcându-se spre fratele ei – dar făcându-i cu ochiul.

Deoarece bineînțeleș că ținea extrem de mult la rudele ei și că se bucurase de ziua aceea așa cum fusese.

– În numele unei cauze onorabile, răspusesse Bertrand. Ne va fi dor de ei. Și vor mai fi și alte zile frumoase pe care să le petrecem afară.

Și bineînțeleș că venise darul neașteptat al acestei zile.

Când ieșise din casă, Estelle avusese de gând să meargă pe jos până la Prospect Hall și să îi facă o vizită Mariei Wiley. Însă căldura o făcuse să se răzgândească. Casa era la o distanță de un kilometru și jumătate, dincolo de pod, pe partea cealaltă a râului, iar ea străbătuse deja mai bine de un kilometru și jumătate. Se uită în jos, la florile de câmp de la picioarele ei, și se aplecă să verifice iarba. Era uscată. Și binefăcător de răcoroasă la atingere. Așa că se hotărî să nu-și mai continue drumul și se așeză pe malul râului. Își așeză fusta frumos pe lângă picioare și își cuprinse genunchii ridicăți cu brațele.

Mătușa Jane ar fi fost îngrozită de o purtare atât de nedemnă de o doamnă, mai ales într-un loc public, în care oricine ar fi putut să vină și să o vadă în orice moment. Estelle zâmbi afectuos acestui gând. Mătușa Jane și unchiul Charles îi crescuseră pe ea și pe Bertrand. Mama lor murise într-un accident teribil înainte ca ei să împlinească un an, iar tatăl lor, copleșit de durere și de vinovăția cauzată de convingerea că el îi pricinuisse moartea, dispăruse efectiv din viața lor, cu excepția unor scurte și nesatisfăcătoare vizite care aveau loc de două ori pe an. Dobândise faima neplăcută de libertin, deși bineînțeleș că ei nu știuseră asta până mult mai târziu.

Cu opt ani în urmă, se întorsese în viața lor, și aici era și acum. Estelle îl iubea mult, dar asta nu schimba faptul că anii în care se formaseră ei, de la unu la șaptesprezece, fuseseră petrecuți sub tutela mătușii Jane, sora mai mare a mamei lor, și a unchiului Charles. Și în tovărășia lui Oliver și a lui Ellen, verii lor, ambii mai mari decât ei.

Fusese o educație strictă, cu mult accent pe datorie și corectitudine morală, autodisciplină și pietate. Însă Estelle și Bertrand primiseră și multă dragoste. Dar în viața lor existase întotdeauna un mare gol, în parte din pricină că mama lor era moartă, însă mai ales din cauză că tatăl lor lipsea. Tânjiseră și arsese de dorul lui, uitându-se după el din camera de la mansarda conacului Elm Court, unde petrecuseră cea mai mare parte a copilăriei și unde locuiau din nou. Însă de câte ori venea, se țineau la distanță, așteptându-l și așteptând ca el să... să își deschidă brațele și inima pentru ei. Sau să le ofere un semn. Să facă prima mișcare. Să rămână.

După ce pleca, de obicei mai devreme decât intenționa, îl urau și plângeau după el – da, și Bertrand plânsese – și hotărâu să uite cu totul

de el, să îl scoată din viețile lor. Asta până se trezeau din nou la mandsă, urmărindu-i întoarcerea. Tânjind după el.

Ah! Estelle clătină din cap. Nu avea de gând să se cufunde chiar acum în amintirile astea. Acum trebuia să se bucure, pur și simplu. Era posibil ca a doua zi să apară norii, vânturile tăioase, temperaturile scăzute și ploaia din nou. *Trei* zile la rând de vreme bună erau prea mult să poți spera de la anul acesta. Acum era liberă să facă orice dorea. Oricât de mult se bucurase, ca întotdeauna, de prezența mătușii, a unchiului și a lui Ellen, se simțise constrânsă. De parcă trebuia să-și etaleze cea mai bună purtare în fiecare clipă. Și să asculte supusă tiradele aproape zilnice – deși nu era drept să spună asta. *Tiradă* era un cuvânt negativ. Mătușa Jane o iubea și dorea ce era mai bun pentru ea – și de la ea. Acum îi făcea *sugestii*, și acestea erau adesea sfaturi sănătoase.

Mătușa nu era de acord cu faptul că Estelle stătea realmente singură la Elm Court, deși Bertrand locuia și el acolo, și fuseseră întotdeauna extraordinar de apropiați în ciuda faptului că nu erau, desigur, gemeni identici. După părerea mătușii Jane, Estelle avea neapărată nevoie de o doamnă de companie care să locuiască cu ea – exact așa cum avea Lady Maria Wiley de la Prospect Hall, și încă una foarte potrivită, deși ai fi putut să-ți dorești ca doamna ei de companie să fi fost măcar cu zece ani mai mare decât ea. Era aproape scandalos că Estelle nu avea nici un fel de însoțitoare. Mătușa Jane nu înțelegea de ce nu insistă *marșiza* asupra acestui fapt. *Marșiza* era de opt ani mama vitregă a lui Estelle, a doua soție a tatălui ei. El era *marșiz* de Dorchester.

Estelle nu voia o doamnă de companie. Nu una de sex feminin, în orice caz. Îl avea pe Bertrand, și el era suficient pentru ea. Timp de câțiva ani, chiar înainte ca tatăl ei să se căsătorească cu Viola Kingsley și după aceea, locuiseră la Redcliffe Court în Northamptonshire, unde fuseseră duși după ce tatăl lor moștenise titlul și proprietatea. Însă, cu doi ani în urmă, se întorseseră la Elm Court, doar ei doi, după ce își dăduseră seama că se simțeau copleșiți de viața lumii bune în care fuseseră aruncați – cu mare succes, din întâmplare, și chiar bucurându-se de ea o vreme, până când dintr-odată nu se mai bucuraseră deloc.

Când se întâmplase asta, aveau 20 de ani, o vârstă la care Estelle cel puțin ar fi trebuit să fie căsătorită, conform dictatelor convenționale. Însă ea nu fusese niciodată tentată cu adevărat, deși îi plăcuseră unii dintre tinerii eligibili pe care îi cunoscuse. Dorise, în schimb, să... să se *găsească* pe sine, fiindcă nu putea să descrie mai clar ce simțea. Și bineînțeles că Bertrand se simțise la fel. De foarte multe ori gândeau la fel despre lucrurile importante.

Așa că se întorseseră să stea la Elm Court. Oh, nu ca să devină pustnici. Departe de asta. Chiar anul acesta, de exemplu, se duseseră la Londra pentru câteva săptămâni din sezon, și de acolo merseseră la Hinsford Manor în Hampshire ca să sărbătorească cea de-a treizecea aniversare a lui Harry Westcott, fiul mamei lor vitrege și prin urmare fratele lor vitreg. Fusese o petrecere uriașă de familie, care se transformase pe neașteptate în sărbătorirea nunții lui Harry cu Lydia Tavernor.

Totul fusese cât se poate de agreabil – atât pentru Estelle, cât și pentru fratele ei gemăn. Însă se întorseseră acasă cu mult înainte de sfârșitul sezonului. Uneori Estelle se întreba dacă aveau să îmbătrânească amândoi acolo și să devină cunoscuți ca *gemenii aceia ciudați și excentrici*. Dar viața era în continuă schimbare. Viitorul era imposibil de prezis. Și nici nu voia măcar să încerce să-l prezică.

Stătea la soare. Era atât de bine să-ți fie cald. Dar... Ei bine, era de-a dreptul *fierbinte*, iar râul se transformase într-o ispită. Biata mătușă Jane ar fi avut palpitații la inimă. Însă mătușa Jane nu era acolo, nu? Și nici nu mai era nimeni în jur ca să fie scandalizat. Acesta era, de fapt, motivul pentru care îi plăcea întotdeauna să se plimbe pe lângă râul din nordul proprietății. Nimeni altcineva nu venea acolo. Podul, deși masiv și pitoresc, era rareori folosit în zilele acelea, fiindcă drumul principal fusese lărgit și pietruit din nou, iar călătorilor li se părea mult mai convenabil decât drumeagul îngust și plin de hârtoape care traversa podul. În mod normal, cei mai mulți dintre oameni alegeau convenabilul și confortabilul, lăsând deoparte pitorescul.

În cele din urmă, Estelle hotărî că nu era nevoie să reziste ispitei, poate din cauză că nici nu se străduise prea mult să se împotrivescă. Își scoase pantofii și îi așeză frumos alături, apoi ciorapii pe care îi îndesă în pantofi ca să nu fie luați de vânt, își ridică frumos fusta peste genunchi ca să mai păstreze totuși o urmă de decență și își lăsă picioarele cu grijă în râu. Răceala apei îi tăie respirația, dar pași mai departe, mișcându-și degetele, și își dădu seama că se obișnuia rapid. Și era minunat.

Bătu din picioare și răsă când simți câteva picături care formau cercuri întunecate pe rochie și aveau să pătrundă sigur până la piele. O picătură îi ateriză pe o parte a nasului. O șterse și își uscă mâna de fustă. Relaxându-se, își îndreptă toată atenția spre peisajul din jurul ei – și spre ea însăși. Fiindcă ea era, desigur, o parte din acest peisaj, până în străfundul ființei ei. Nu era vorba despre *ea și peisaj*. Ea era de fapt *peisajul*, așa cum erau păsările, și insectele, și iarba, și margaretele, și fluturile care zbura deasupra unei tufe de trifoi. Asta înseamnă

LIBRIS | We know books

mulțumirea, se gândi ea. Chiar fericirea. Numai asta. Își dori să fi venit și Bertrand cu ea.

Boneta îi proteja capul de dogoarea soarelui. Borul ei îi umbrea ochii și nu lăsa să i se înroșească și să îi strălucească nasul, cât să o facă pe camerista ei să bombăne, iar pe Bertrand să râdă. Dar voia să simtă totul măcar câteva minute – strălucirea și căldura soarelui. Își desfăcu panglicile de sub bărbie și își scoase boneta. O agrafă se prinse în marginea ei, și, pe când se străduia să o elibereze, o șuviță întregă de păr se desfăcu și îi căzu pe umăr. La naiba! Însă așa îi trebuia. Lăsă boneta pe iarbă, apoi scoase și restul de agrafe și le așeză cu grijă în bonetă. Scutură din cap și își pieptănă părul cu degetele, sperând să îl poată netezi. Era imposibil, bineînțeles, fiindcă nu avea o perie de păr cu ea, și ce dacă? Hotărâse deja că nu avea să meargă în vizită.

Un sentiment delicios de libertate o inundă și se transformă în exuberanță. Dădu din picioare, având grijă să nu se stropescă din nou. Se sprijini cu mâinile pe iarba din spatele ei și dădu capul pe spate ca să poată simți soarele pe față și aerul rece pe gât și închise ochii.

Era fericire pură.

Până când auzi pe cineva gâfâind – cineva care nu era ea. Și auzi un mârâit surd și amenințător. Și apoi un lătrat furios. Ochii i se deschisă larg și mișcă brusc capul văzând un câine monstruos care se repezea spre ea peste pajiste, totul numai dinți dezgoliti și ferocitate, spume și labe gigantice. Dacă nu ar fi fost paralizată de groază, Estelle ar fi sărit tipând drept în râu. În schimb, se îndreptă brusc, întinse mâinile în față, cu palmele în sus și degetele răsfirate, și strigă. Ceva idiot, ca de exemplu „Cățeluș cuminte!“, se gândi după aceea. Apoi speră fierbinte că nu spusese de fapt *cățeluș*.

–La mine, Căpitan!

Vocea care rosti tăios comanda venea de undeva din spatele lui Estelle. Era o voce masculină aspră – și cu efect imediat. Câinele se opri pe loc, la doar zece metri de Estelle, privind-o amenințător. Mârâi primejdios o dată, lăsă capul într-o parte, cu o ureche maro ciulită și cealaltă în jos, cu fălcile negre tremurând, cu nasul negru tresărind, cu ochii negri în care străluceau moartea și distrugerea – și se întoarse în fugă în direcția din care venea vocea.

Estelle trase adânc aer în piept, poate pentru prima dată de când auzise gâfâitul. Apoi se întoarse cu totul, scoțându-și picioarele din apă în același timp, trăgându-le sub ea și acoperindu-le cu fusta. Deși era puțin cam târziu pentru decentă.

Oamenii nu veneau niciodată pe drumul acela. Ei bine, *aproape* niciodată.

Acum văzu un cal masiv pe care stătea un bărbat la fel de masiv, sau cel puțin așa i se păru lui Estelle din locul ei avantajos de pe pământ. Oh, Dumnezeu mare, părul ei era despletit pe umeri într-o învâlmășeală încâlcită. Rochia îi era udă și îi atârna pe picioarele desculțe. Pe de altă parte, el era îmbrăcat într-un costum imaculat de călărie, un bărbat cu umeri largi, un piept lat și coapse puternice. Era brunet și cu o înfățișare mohorâtă, deși poate că cel puțin o parte din impresia asta se datora pălăriei înalte, trase jos peste frunte și umbrindu-i chipul. Copoiul său cu fața neagră gâfâia privind în sus spre el de parcă ar fi așteptat ordinul să atace și să omoare.

El se oprise la o oarecare distanță de Estelle, strunindu-și calul pe loc în timp ce o privea în tăcere. Nu se scuză. Nu îi puse întrebări ca să se asigure că era nevătămată. Nu o salută în nici un fel. Dar chiar când se gândea la asta, el își atinse borul pălăriei cu biciul și înclină capul în direcția ei, poate o jumătate de centimetru. Apoi se întoarse pe drumeag, traversă podul, trecu printre copacii de pe malul celălalt și dispăru.

După acea ușoară recunoaștere a existenței ei, nu se mai uitase deloc spre ea.

Prea bine.

Estelle rămase privind cu gura căscată în urma lui. Își dădu seama că tremura. Inima încă îi bătea de două ori mai repede. Duduia în piept și îi răsună în urechi ca o tobă. Mâinile i se jucau cu acele și agrafele. Dinții îi clănțăneau, deși categoric nu de frig, în ciuda faptului că fusta îi era complet udă și i se lipea incomod de picioare. Își simțea părul ca o claișă și probabil că așa și arăta. Se simțea stupidă și umilită în ciuda faptului că el era un străin și că erau puține șanse să-l mai revadă vreodată. Mai era și indignată, și agasată. De-a dreptul furioasă, de fapt. Cum îndrăznea el să lase liber un câine atât de rău, când putea să atace pe oricine se plimba singur – sau își bălăbănea picioarele în apă – și să o sfâșie în bucăți?

Inima i-o luă la goană și mai tare, dacă era posibil, și o făcu să simtă că leșină pentru o clipă. Și cum îndrăznea să nu descălece de pe monstrul acela de cal și să se grăbească să îi vină în ajutor, îngrijorat ca un adevărat gentleman pentru starea ei? Din câte știa, ar fi putut să leșine de îndată ce el se întorcea cu spatele, să cadă în apă și să se înece și să plutească departe ca o Ofelie, iar în cele din urmă să se cufunde, și nimeni să nu o mai vadă și nici să nu mai audă despre ea niciodată.

În cel mai rău caz, ar fi trebuit să îi ceară cele mai umile scuze pentru că o speriasă. În schimb, privirea lui fixă și holbată o făcuse să simtă cum va că ea era vinovată, de parcă i-ar fi speriat bietul câine – oare chiar îi spusese căteluș? *Căpitan!* Cine mai auzise de un câine numit Căpitan?

Și cu asta, se termina cu ziua perfectă de vară.

Era ruinată.

Se întrebă dacă trebuia să îi spună lui Bertrand. I-ar fi putut relata întâlnirea într-un mod amuzant. El ar fi râs – după ce s-ar fi asigurat că nu i se întâmplase nici un rău. Însă ea va avea coșmaruri o săptămână. Poate mai mult. Poate tot restul vieții. Era și acum fără suflare. Aproape că suspina. O aripă de fluture îi trecu pe lângă față, făcând-o să tresară.

Își trase ciorapii, încercă fără succes să se pieptene cu degetele pe toată lungimea părului, renunță la încercare și sări în picioare. Își îndfundă picioarele în papuci și se îndreptă spre casă, cu boneta în vârful degetelor și agrafele zdrăngănind în ea.

Mătușa Jane ar fi trebuit readusă în simțiri cu săruri dacă ar fi văzut-o acum. Deși, dacă se gândea mai bine, Estelle nu își văzuse niciodată mătușa leșinând.

Justin Wiley, conte de Brandon, nu era într-o dispoziție bună, și asta ca s-o spunem frumos. Nu voia să meargă unde mergea, nu era nerăbdător să ajungă acolo și începuse chiar să se întrebe dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă pur și simplu și să plece, chiar dacă făcuse un drum lung și aproape sosise la destinație. Prin urmare, nu aprecia deloc o distracție, mai ales când distracția respectivă se înfățișa sub forma unei femei pe care o crezuse la început, din greșeală, o fată de la fermă care se eschiva de la treburi, înainte de a-și da seama că era mult prea elegant îmbrăcată ca să nu fie o lady. Însă o lady *singură* în mijlocul pustierății? Cu părul într-o învâlmășeală întunecată și dezordonată pe spate și fustele deasupra genunchilor, în timp ce își legăna picioarele goale în râu?

Doar simpla ei vedere îl iritase, din cauză că reacționase, desigur, ca orice mascul vigoș în circumstanțe asemănătoare – cu o rafală de poftă pură și uluită. După aceea îl chemase pe Căpitan și o văzuse pe femeie încercând să își controleze groaza și să-și compună o înfățișare respectabilă. Eforturile ei avuseseră rezultatul opus, atrăgându-i atenția spre pieptul plin și picioarele goale, bine conturate. Și părul acela de curtezană.

Fusese o distracție de moment și se terminase în câteva minute, odată ce trecu peste podul de piatră care se întindea peste râu și printre copacii de pe malul celălalt. Însă dispoziția lui sumbră devenise și mai

sombră, și el nu aprecia deloc asta. Însăpăimântase o femeie neajutătoare – sau cel puțin Căpitan o speriasă, ceea ce era de fapt același lucru, fiindcă era câinele lui. Și reacționase față de ea într-un mod nedisciplinat, cu totul vrednic de dispreț, chiar dacă nu dăduse curs liber instinctelor josnice.

Prospect Hall trebuia să fie aproape, poate la un kilometru și jumătate sau cam așa. Asta însemna că doamna care încălca atât de scandalos regulile de bună-cuviință locuia probabil undeva aproape. Faptul îl incrimina, și nu avea nevoie de mai multă vinovăție care să-l împovăreze.

Trecuse mai bine de un de când era unicul protector al surorii lui. Era tutorele ei, dar amânase să își îndeplinească datoria față de ea din simplul motiv că ea nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Îi respectase dorința cât timp fusese în doliu după mama ei și stătuse deoparte. Făcând asta, o expusese poate influenței proaste a vecinilor care nu știau cum să se poarte. Chiar și acum, când venea să își ocupe în cele din urmă rolul, nu voia să ajungă la capătul drumului și era chiar tentat să se întoarcă.

Dumnezeule mare, poate că femeia aceea era o cunoștință de-a surorii lui. A surorii lui *vitrege*, la drept vorbind. Poate erau chiar prietene. Era adevărat că Maria o avea pe domnișoara Vane ca doamnă de companie pentru respectabilitate și o oarecare protecție. Însă el nu o întâlnise niciodată pe domnișoara Vane și știa prea puține despre ea, în afară de faptul că fusese cândva guvernanta Mariei. Adevărul era că își neglijase datoria într-un mod impardonabil. Devenise tutorele ei oficial cu șase ani în urmă, după moartea tatălui lor, și îi fusese tutore și în timp ce mama ei trăia încă.

Cu o grimasă bruscă, își dădu seama că în urmă cu câteva minute își neglijase la fel de impardonabil datoria de gentleman. Nu se scuzase față de femeie pentru că o speriasă, nici nu îi explicase că de fapt Căpitan era prea bine dresat ca să atace un om sau vreun animal fără ordinul stăpânului – care nu fusese dat niciodată. Sau că bătrânul Cap era un câine mult prea bun la inimă ca să-și dorească să atace pe cineva. Fără îndoială că galopase ca un nebun spre femeie cu speranța că ea avea să-i permită să o umple de bale și să gâfâie în jurul ei, iar ea să-l mângâie pe burtă. Marele lui neajuns era că părea un câine uriaș și fioros, cu labelle acelea mari, fața neagră și fâlcile tremurânde. Și că lătra mult și destul de tare ca să te scoale din morți.

Justin nu se oprise nici cât să se asigure că femeia își revenise din spaimă. Câinele nu ajunsese nici la zece metri distanță de ea, dar poate

că era genul care leșina. Poate că era întinsă fără simțiri pe malul râului, sub razele arzătoare ale soarelui.

Era extrem de improbabil.

Dar îi era ciudă că îi distrăsese atenția, și modul în care se petrecuse incidentul îl pusese cumva într-o poziție proastă. Trebuia să se concentreze asupra întâlnirii iminente cu sora lui. Care avea să urmeze imediat. La un kilometru și jumătate de pod, îi spusese în satul prin care trecuse cu douăzeci de minute în urmă. Trei kilometri cu totul. Cam cinci kilometri dacă ar fi mers pe drumul mare, așa cum ar fi făcut dacă ar fi călătorit cu trăsura. Însă trimisese trăsura pe drumul acela cu valetul și bagajele, iar el o luase pe drumul mai scurt. Lucru pe care îl regreta acum. Asta era. Mai puțin de un kilometru.

Maria era fiica tatălui său și a celei de-a doua soții a acestuia, acum decedată. Era cu paisprezece ani mai mică decât Justin. Nu o văzuse de doisprezece ani. Pe atunci era o fetiță de opt ani, slăbuță și palidă, cu păr blond fin și ochi mari albaștri, și el o adorase. Și ea pe el. Dar el plecase pe neașteptate de acasă și stătuse departe timp de șase ani înainte de a moșteni titlul, proprietățile și averea la moartea tatălui său. Una din primele acțiuni în calitate de conte de Brandon, înainte de a merge acasă, la Everleigh Park, fusese să o trimită pe contesă, mama lui vitregă, și prin urmare și pe fiica ei, să locuiască aici, la Prospect Hall. Aceasta era una dintre cele mai mici proprietăți ale lui, deși se spunea că locuința era un conac confortabil și încântător, așezat într-un peisaj deosebit și administrat de un personal redus, dar competent, cei mai mulți locuind acolo dintotdeauna. Justin nu îl vizitase niciodată.

La un an sau doi de la mutare, sănătatea mamei lui vitrege suferise o lovitură și se deteriorase constant în următorii ani. Boala devenise tot mai gravă, iar în cele din urmă ajunsese să nu se mai poată ridica din pat, să nu își mai poată mișca membrele și să nu mai poată vorbi. Chiar și înghițitul devenise aproape imposibil, conform rapoartelor scurte și foarte succinte pe care i le trimitea domnișoara Vane de două ori pe lună. El trimisese un doctor de la Londra și câteva infirmiere cu recomandări foarte bune. Fiecare dintre ele fusese concediată în mai puțin de o săptămână. Maria își îngrijise singură mama până la sfârșit. Contesa murise de aproape un an, și Maria rămăsese singură cu doamna ei de companie. Trebuia să rămână sub tutela lui Justin până împlinea 25 de ani sau până se căsătorea – cu permisiunea lui. În funcție de care dintre ele avea loc întâi.

Prin urmare, sora lui era acolo de când avea 14 ani, cu o mamă bolnavă în trei sau patru din acești ani. În anul care urmasse morții mamei

ei, fusese în doliu. Era greu să îți imaginezi chinul prin care trecuse. Dar refuzase ordinul lui, prezentat cu mare grijă sub formă de invitație, de a se întoarce la Everleigh Park după înmormântare, un an mai târziu. Cu ultima ocazie, care avusese loc doar cu două luni în urmă, îi dictase răspunsul domnișoarei Vane, care îl scrisese cu scrisul ei mărunț și citet:

Lady Maria mărturisește că e oarecum uimită de invitația contelui de Brandon de a se întoarce acasă. Ea este deja acasă. Asta dacă Excelența Sa nu alege să reclame posesia proprietății Prospect Hall și să îi ceară să se mute, caz în care își va cumpăra o casă cu banii lăsați moștenire de mama ei, eliberându-l astfel pe dumnealui de orice bătaie de cap și pe ea de alte viitoare hărțuiri.

Citise și recitise scrisoarea aceea extraordinară cu neîncredere uluită. Hărțuire? Se putea ca ea să-l urască atât de mult? Era evident că îl ura.

Își dădea totuși seama că banii pe care i-i lăsase mama ei erau în grija lui pentru următorii cinci ani? Înțelegea că el era tutorele ei legal?

Crezuse că era călit și insensibil la orice i-ar fi scos în cale viața. La urma urmei, trecuse prin multe. Dar Maria găsisse o fisură mică în armura lui. Ea era tot ce mai rămăsese din ce pretuisese el cândva, din ce iubise cândva.

Cu mult, mult timp în urmă.

Cu o viață sau două înainte.

Înainte de el, pe o margine a drumului, era un pâlcc de căsute. Un conac pitoresc de piatră se înălța singur pe cealaltă parte, despărțit de drum printr-o grădină mare cu o pajiște și garduri din nuiele împletite, trandafiri și o mulțime de alte flori. Trebuia să fie Prospect Hall.

Chiar și acum se gândi dacă să se întoarcă sau să treacă pur și simplu mai departe. Era greu să te știi nedorit. Deși era deja obișnuit de mult cu durerea produsă de acest sentiment. O luă pe aleea largă și pietruită care ducea spre o poartă deschisă și pe lângă conac, spre grupul de grajduri din spatele și lateralul acestuia.

Se întrebă dacă în cele mai rele coșmaruri Maria se aștepta ca el să vină acolo în persoană și să o ia acasă. Însă nu îi dăduse de ales.